

Kapitola první

Jupííííí!!!

Konečně se zase vidíme. Ani netušíte, jak moc jsem se na tuhle chvíli těšil!

Jo! Ty mě znáš, vid' Ty taky, jasně! Ty mě znáš z televize, aha, ty mě znáš z mé první knížky... Jak se jmenuješ? Lucka? Díky, Lucko, že sis tu knížku přečetla! Co? Že ti ji četla maminka? Ale to vůbec nevadí. Pozdravuj ji... Ale jistě, Milane, já vím, že ty mě znáš z knížky taky. Věř, že jsem ti držel palce na každé stránce, abys měl chuť přečíst si i tu další. Zvládl jsi to, mám radost! A vy, Mončo, Štěpko a Vojtíku, nemyslete si, že jsem vás nesledoval taky.

Tedy – aby bylo jasno – měl jsem na očích úplně každého z vás. Samozřejmě jsem dával bacha, aby se nikomu nic nestalo. A musím říct, že bych byl moc rád, kdyby mi v tom každý z vás aspoň kapku pomohl. Jak? Vlastně právě o tom si teď můžete začít číst.

Okamžik...!

Ne, nespěchám, ani nechci nikam odejít. Na svoje agentské hypersenzorické hodinky se nedívám proto, abych zjistil, kolik je hodin. Dívám se, jestli mě právě teď někdo nevolá. Jestli to nevíte, tak jedno ze základních pravidel agentů v kapse zní:

Nikdy nepřehlédni, že někdo potřebuje tvoji pomoc.

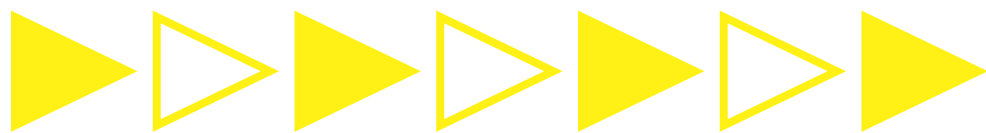
Abyste věděli, tak tuhle poučku jsme se v agentské škole učili hned v první třídě.

Víte co, pojd'te se mnou, aspoň v duchu, do agentské školy podívat.

10

AGENTSKÁ MINIŠKOLA **aneb**

Co vám
chci říct

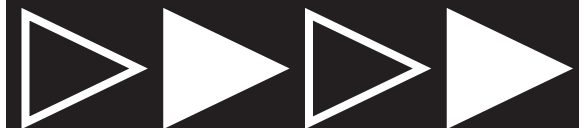
Přátelé moji milí, to víte, že to úplně takhle nebylo. Jen jsem vás chtěl trošičku pobavit a taky vás ubezpečit, že do školy musí chodit každý. I my agenti. Tak až vás budou vaši ráno budit, nemračte se a vzpomeňte si na mě. Taky mě budili, taky jsem tam chodil. A taky jsem si občas myslel, že zrovna tohle jsem se učit nemusel, protože mi to k ničemu nebude. Tak jsme třeba hledali podle mapy zatoulanou myšku. Copak budu někdy někde hledat myš? A ještě k tomu podle mapy?

A vidíte, něco mi říká, že hledání něčeho nebo někoho podle mapy bych mohl zrovna dneska potřebovat.

13

Nemusím vám připomínat, že jsme se rozhodli sledovat partičku dětí. Holky se jmenují Inka a Maruška, kluci Roman a Mates a Romanova malá sestřička Pepina k nim taky patří. Ta je ale teď doma, zatímco, jak mi moje mega chytré hodinky napovídají, ostatní si vyrazili v Praze na výstavu. Jde tam celá jejich třída, všichni si dali sraz až před galerií.

Ale jak koukám...

ZTRACENÍ V MĚSTĚ

DOLŮ, DOLEVA,
ZA TRAMVAJOVOU
TRATÍ-VE MĚSTĚ SE
KAŽDÝ ZTRATÍ!

Znáte velká města! Nekonečně dlouhé ulice s nekonečně vysokými domy. Všude spousta lidí a ještě víc aut a k tomu cinkající tramvaje. Pokud zrovna nejste v místech, která znáte, stačí málo a nevíte, jak dál. První hlas uvnitř vám radí jít doleva, druhý doprava, třetí by se nejraději vznesl a čtvrtý? Ten by se nejradši rovnou zahrabal. No, kdyby narazil na metro, to by ještě šlo. Ale na takovou kliku spoléhat nemůžete. Vidíte, taková mapa, to už je lepší!

Inka držela rozevřenou mapu a ukazovala na ní Romanovi:

Já myslím, že musíme pořád rovně. Tady bude takový náměstíčko...

A tak šli rovně a opravdu došli k náměstíčku. Pár kluků se po něm prohánělo na skateboardech. Víím, že to vííte, ale stejně: skateboard se čte skejtbord, může se taky říkat jenom skejt a je to takové to prkno na kolečkách. Ti kluci na skejtech jezdit uměli parádně, což Matese velice zaujalo. Strašně moc toužil dostat takové prkýnko od Ježíška nebo k narozeninám, hlavně se na něm chtěl naučit jezdit. A tak se zastavil a na kluky okouzleně zíral. Maruška ho zatahala za rukáv.

„Mates, nestůj pořád! Už takhle jdeme pozdě.“

„Vždyť já jdu,“ řekl Mates, ale nešel.

Roman na Matese zavolal:

„Fakt už pojd'. Je to ještě kus a všichni už tam budou!“

Ale Matýsek nemohl odtrhnout oči od kluků, kteří jeden po druhém vyskakovali na skejtech na kamenný stupínek u kašny, a tak jen mávl rukou:

„Bud'te v klidu! Dohoním vás...“

Ostatní teda šli, ještě chvilku se ohlíželi, ale potom hledali správnou ulici, která je dovede ke galerii a...

16

... a na Matese už nemysleli.

Upozornění čtenáři: Zachovej chladnou hlavu! V knize se semtam vyskytuje různě otočený text, důvodem je maskování, aby čtenář-agent při otáčení knihy působil zcela důveryhodně jako mírně zmatený turista, zkoumající cestovního průvodce.

